15 Απριλίου 2014

Ευχή και πόλεμος του διαβόλου

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Όταν πολεμήται ο εν μετανοία αγωνιζόμενος χριστιανός, αντιπαλεύει και αντιμάχεται στις προσβολές, που δέχεται από τον διάβολο. Και όταν προσβάλλεται από τους λογισμούς, αντιστέκεται με το έργο της Ευχής, προφορικής και νοεράς. Όταν, πάλι, πολιορκήται από τις επιθέσεις των δαιμόνων, με οποιονδήποτε τρόπο, και ειδικώτερα όταν βομβαρδίζεται μανιακώς μέσα του, εσωτερικά, και ταράσσεται για τον άλφα η βήτα λόγο, επικαλείται σε βοήθεια το πυρ εξ ουρανού, λέγοντας συνεχώς και αδιαλείπτως: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», διότι «ο Θεός ημών (εστί) πυρ καταναλίσκον» (Εβρ. Ιβ : 29) και Αυτός θα διαλύση τις φάλαγγες των δαιμόνων και τους αχυρώδεις, ακαθάρτους, πονηρούς, αισχρους και βλάσφημους λογισμούς.

Όπου πορεύεται κάποιος βασιλεύς, διώκονται οι εχθροί. Έτσι, όπου πηγαίνει ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, φυγαδεύονται των δαιμόνων οι φάλαγγες, καθότι «εν τω ονόματι Ιησού παν γόνυ κάμψη επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων» (Φιλ. Β : 10), δηλαδή των δαιμόνων.

Καθημένου του Ιησού Χριστού, του Κυρίου του ουρανού και της δόξης, επί του θρόνου της καρδίας, τα πάντα υποτάσσονται και υπακούουσιν Αυτώ. Χαρά μεγάλη στον ουρανό της καρδίας. Διότι αν για κάθε άνθρωπο, που μετανοεί, γίνεται «χαρά εν τω ουρανώ» (Λουκ. Ιε : 7), πολύ περισσότερο όταν την καρδία επισκέπτεται η σωστική θεία Χάρις του Αγίου εν Τριάδι Θεού και δη του Σαρκωθέντος Λόγου. Θεία μακαριότης και ευφροσύνη, απέραντη αγαλλίασις!...

Ας προσέξουμε, γιατί σαν πέτρα σκανδάλου, σαν δόλιος νυκτοκόρακας και σαν άγριο θηρίο επιτίθεται κατά του προσευχομένου χριστιανού ο διάβολος. Και αυτό, διότι καταφλέγεται, μαστιγώνεται και δέρνεται από την Ευχή, όπως λέγει ο

Γέροντας μου διηγούμενος κάποτε το εξής γεγονός:

Ένας νέος, πριν από χρόνια, είχε πολλά ψυχικά προβλήματα και είχε φθάσει μέχρι δαιμονοκρατίας. Απεφάσισαν οι δικοί του και ο ίδιος, να μεταβή στο Άγιον Όρος και να ενταχθή σε μια συνοδεία.

Ο Γέροντας της συνοδείας, Ιωσήφ ο Ησυχαστής, περίφημος για την δύναμι της προσευχής του, τον κράτησε, του έμαθε την προφορική Ευχή και τον έβαλε να σκαλίζη μερικά ξύλινα Σταυρουδάκια. Οποιαδήποτε κι αν ήτο η εργασία του, νύχτα, πρωί, μεσημέρι, απόγευμα, μέσα στην εκκλησία και έξω απ αὐτήν, όπου κι αν ευρίσκετο, θα έπρεπε να λέη συνεχώς με το στόμα του: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με».

• Πολλές φορές αναποδογύριζε τα τραπέζια, έκανε άνω-κάτω το μικρό κελλάκι του, κλείδωνε τις πόρτες, ξερρίζωνε τα μικρά σπαρμένα λαχανικά, έκοβε τα δενδράκια, πετούσε πέτρες, φώναζε, τσίριζε, έβγαζε αφρούς από το στόμα του. Και μάλιστα μέσα στη νύχτα συνέβαινε με γυναικεία φωνή να βωμολοχή χυδαιότατα και να ακούγεται η φωνή του διαβόλου, η οποία του έλεγε:

• Πάψε, με καις! Πες τίποτε άλλο, πες ο,τι θέλεις, πες από την Λειτουργία, ψάλλε από το πρωί μέχρι το βράδυ, μόνο αυτό το Όνομα μη λες! Του έλεγε ακόμη:

Γιατί δεν πας μέσα να βοηθήσης τον Γέροντα, που είναι μεγάλος και να ψάλλης μαζί του στην Λειτουργία; (Στην Λειτουργία τον ήθελε ο διάβολος να ψάλλη, την Ευχή όμως δεν τον ήθελε να την λέη!!! Επομένως, καταλαβαίνετε τι αξία έχει αυτό το Όνομα, όταν λέγεται συνεχώς!!!).

Και ο δαιμονισμένος εκαθαρίσθη και εθεραπεύθη τελείως. Η δε συμβουλή του οσίου Γέροντος Ιωσήφ ήτο να μη βγη έξω, στον κόσμο, διότι το κακό θα επαναλαμβανόταν, με την κοσμική ζωή που θα έκανε.

Δεν άκουσε όμως τον όσιο αυτόν ασκητή και ησυχαστή των ημερών μας (που διέδωσε την Νοερά προσευχή στα νεώτερα χρόνια μας, από το 1950 και εντεύθεν, σε ολόκληρο τον κόμο), και πράγματι, όταν γύρισε στον κόσμο, με την αμαρτωλή ζωή του, ξαναδαιμονίσθηκε. Γύρισε πίσω, στο Άγιον Όρος, αλλά το “κουσούρι” πλέον και η δαιμονοκρατία δεν έφυγε από πάνω του (Προσωπικές σημειώσεις).

Η καρδιά, ως παραφυσικό κέντρο, έχει λογισμούς πονηρούς και σαν κράτος παρά την φύσι και τους θείους νόμους, κυριεύεται από τις νοητές επιθέσεις των δαιμόνων, από τα πάθη, τις αδυναμίες, τις διαστροφές και τις κακίες. Έτσι δημιουργούνται μέσα μας πνευματικές αναστατώσεις και ταραχές και πόθοι σαρκικοί, από διεγέρσεις που δημιουργούν οι δαίμονες και τα πάθη. Και σ αὐτή την

σκοτεινή κατάστασι, τα πάντα εύκολα σωματοποιούνται, με τα γνωστά ολέθρια αποτελέσματα.

Γι αὐτό χρειάζεται η κάθαρσις, η καθαρότης δηλαδή του νου και της καρδιάς. Για να έλθη ο Κύριος των Δυνάμεων, ο Βασιλεύς Κύριος, το παντοδύναμον Όνομα Του, και να κυριεύση την καρδιά, να διώξη τον αόρατο εχθρό-διάβολο από την ψυχή μας και να καθησυχάση κάθε ταραχή, που προκαλούν οι λογισμοί, τα πάθη και οι αδυναμίες.

Την καρδιά μας ο Θεός την θέλει ολόκληρη καθαρή και όχι μόνο ένα μέρος της. Δεν μπορούμε να δουλεύουμε σε δύο κυρίους, και στον Θεό και στον διάβολο. Κανένα μέρος της καρδιάς μας, και το πλέον μικρό, δεν μπορούμε και δεν έχουμε το δικαίωμα να το παραχωρήσουμε στον εχθρό της ψυχής μας, που ζητεί την καταστροφή της.

Η έντολή είναι: «αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδίας σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της διανοίας σου και εξ όλης της ισχύος σου» (Μαρκ. Ιβ : 30). Άρα, κανένα κομμάτι της δεν πρέπει να καταληφθή από τα πάθη και τον διάβολο.

Όταν φυλάξουμε τον νου μας, θα φυλαχθή και η καρδιά μας. Προϋπόθεσις για την φύλαξι της καθαρότητος της καρδίας, είναι η καθαρότης του νου, γιατί από τον νου οι σκέψεις και οι αμαρτωλές επιθυμίες κατεβαίνουν στην καρδιά.

Γι αὐτό και όλος ο αγώνας μας θα πρέπει να είναι: Να μάθουμε την Ευχή με το στόμα: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», να την πάρη κατόπιν ο νους φωτεινός, καθαρός και να κατέβη μαζί με την Ευχή στην καρδιά.

Ωστόσο, ο διάβολος κάνει το παν, για να θρονιασθή στις καρδιές μας μέσω των παθών και των προλήψεων. Έτσι, ανακατεύει το υποσυνείδητο και σκοτίζει τον νου με τις προσβολές των ακαθάρτων λογισμών. Επίσης, ο νους θολώνει και ταράζεται και από τις πολλές μέριμνες που έχουμε για την κάλυψι υλικών αναγκών, από τις οποίες όμως η ψυχή μας έχει αμαρτωλή εξάρτησι.

Τον διάβολο πρέπει να τον πολεμάμε και όχι να τον κουβεντιάζουμε. Πρέπει να τον μισούμε και όχι να του στρώνουμε μέρα-νύχτα τραπέζι μέσα στο νου και στην καρδιά μας. Αλλά ούτε και “αεροδρόμιο” να του δίνουμε για να “προσγειώνεται”. Πρέπει να τον διώχνουμε μακριά, αν θέλουμε να διατηρήσουμε την καρδιά μας καθαρή και αμόλυντη.

Είναι πανούργος, ψεύτης, διεστραμμένος, υποκριτής, φονιάς, ακάθαρτος, λασπολόγος και ασελγής ο διάβολος, κάνοντας ο,τιδήποτε, για να συλήση, να

μολύνη και να κοπρίση τις καρδιές μας. Κι αν προσβληθή από τα πονηρά βέλη του η καρδια, τότε όλα τα πνευματικά τείχη της ψυχής μας πέφτουν, γκρεμίζονται, καταρρέουν, διαλύονται.

Καιροφυλακτεί, αγρυπνεί, τρέχει εδώ κι εκεί σαν λιοντάρι, ποιόν θα βρη σε αμέλεια, σε ραθυμία πνευματική, απρόσεκτο και άμυαλο, για να τον αρπάξη και καταβροχθίση. Γι αὐτό πρέπει να προσέχουμε, να μην αφήνουμε τον νου μας να βόσκη στα αμαρτωλά λιβάδια και στις ξένες “γειτονιές”. («Ο νοών νοείτω»).

Αν μάθουμε να περιφρονούμε τους λογισμούς μας, θα κάνουμε καλή αρχή. Μπορεί την ώρα που θα προσερχώμεθα στην θεία Κοινωνία να μας έλθουν βλάσφημοι η αισχροί λογισμοί. Θα τους περιφρονήσουμε όλους. Δεν θα τους δώσουμε καμμιά σημασία. Δεν είναι δικοί μας, είναι του διαβόλου. Και θα προχωρήσουμε στην ένωσι μετά του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος Ιησού Χριστού.

• Η δυσκολία όμως έγκειται στον νου, γιατί είναι σκοτισμένος. Επί πλέον υπάρχει και αδιαφορία και άγνοια πολλή. Εμ αδιαφορούμε, εμ έχουμε άγνοια, εμ είμαστε σκοτισμένοι, αμ θέλουμε να κάνουμε και τον έξυπνο, ότι όλα τα ξέρουμε! Ωστόσο, οι Πατέρες της Εκκλησίας τονίζουν ότι:

• Ο σκοτισμός του νου,

• η τελεία αδιαφορία για τη σωτηρία μας

και η παχυλή άγνοια

είναι καθοριστικά για την πνευματική στασιμότητα της ψυχής και την κόλασί της.

• Ο σκοτισμένος νους περιπολεί σαν μεθυσμένος στα ξένα λιβάδια, για να βρη τον χαμένο θησαυρό του, αφού «όπου γαρ εστιν ο θησαυρός υμών, εκεί έσται και η καρδία υμών» (Ματθ. Στ : 21).

• Εάν ο θησαυρός μας είναι η υλη και το χρήμα, εκεί βρίσκεται και η καρδιά μας. Γι αὐτό και ο πλεονέκτης η ο φιλάργυρος είναι άσπλαγχνος, σκληρόκαρδος, κακός.

• Εάν ο θησαυρός μας είναι οι υλικές απολαύσεις και οι αισθησιακές ηδονές, τότε και η καρδιά μας σαρκοποιείται και υποδουλώνεται στα σαρκικά πάθη.

Εάν ο θησαυρός μας είναι στην κενοδοξία και στην υπερηφάνεια, τότε η καρδιά μας δαιμονοποιείται, όπως ακριβώς συνέβη και με τον Εωσφόρο, τον αγγελο φωτός, που δαιμονίσθηκε και έγινε άγγελος του σκότους.

Το ίδιο συμβαίνει επίσης, όταν στην καρδιά μας θεοποιούνται οι γνώσεις, οι

επιστήμες, τα αξιώματα, η δύναμις της εξουσίας, η ευφυΐα του μυαλού και άλλα. Ο νους αναπαύεται, γλυκαίνεται και κολλάει σαν βδέλλα στην πλανεμένη και απατηλή αυτή ωραιότητα, την πρόσκαιρη και εφήμερη, παρασύροντας και την καρδιά μας στην ολοκληρωτική της καταστροφή, δηλαδή στον αιώνιο θάνατό της, στην κόλασί της. Και η κόλασις, όπως και ο διάβολος, είναι αναμφισβήτητες αλήθειες της πίστεώς μας!...

Το πόσο αντιδρά ο διάβολος στην Ευχή, φαίνεται από το παρακάτω γεγονός, που μου συνέβη το 1989:

Κάποιο μεσημέρι ανέβηκα στο λεωφορείο από τα γραφεία της Μητροπόλεως, για να κατέβω στον Πειραιά.

Αφού κάθησα σε κάποιο κάθισμα, έλεγα από μέσα μου το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με».

Ύστερα από λίγο, κάποιος κύριος, που καθόταν πίσω μου, άρχισε να γαυγίζη σαν τον σκύλο! Και το έκανε συνέχεια! και ακόμη περισσότερο, όταν άρχισα να λέω: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν τον δούλον σου».

Όλος ο κόσμος γύριζε και τον έβλεπε με απορία, μερικές γυναίκες έκαναν και τον Σταυρό τους. Τόσο πολύ δε φοβήθηκαν, που τραβήχθηκαν από κοντά του! Και αυτός με βλέμμα απλανές και αγριεμένο κοιτούσε προς τα έξω και μετά από δυό-τρεις στάσεις, σπρώχνοντας και μουγκρίζοντας κατέβηκε από το λεωφορείο.

Με την Ευχή καιγόταν ο διάβολος και ο δυστυχισμένος αυτός άνθρωπος γαύγιζε σαν τον σκύλο!

Ουρλιάζει, ο δαίμονας από τους πόνους, γιατί μοιάζει γι αὐτόν η Ευχή σαν το καυτό λάδι, που χύνεται επάνω στο σώμα. Τόσο πολύ καίγεται και ζεματιέται ο διάβολος, όταν λέμε το Όνομα του Ιησού είτε κρυφά είτε φανερά είτε προφορικά είτε από μέσα μας. Άσπονδος εχθρός του σατανά είναι η μικρή αυτή Ευχούλα: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Δυστυχώς όμως, υπάρχουν χριστιανοί, που όταν ακούνε μέσα στο σπίτι, η σε άλλο χώρο να λέγεται η Ευχή, νευριάζουν, βρίζουν, ακόμα και χτυπούν!...

• Κάποτε, μια ευσεβής χριστιανή πήγε στην λαϊκή αγορά, σέρνοντας με το ένα χέρι το καροτσάκι και με το άλλο χέρι κρατώντας ένα κομποσχοινάκι έλεγε από μέσα της την Ευχή. Και ξαφνικά την πλησίασε μία αγριεμένη γυναίκα και της είπε:

• Τι λες μέσα σου συνεχώς; Τι λες; Τι κρατάς στο χέρι σου; Και με τα μάτια γουρλωμένα συνέχισε:

• Γιατί τα έχεις μαζί μου; Τι σου έκανα;

Εγώ!; της απαντά η ευλαβής κυρία. Ούτε καν σε ξέρω!

Και πράγματι, δεν την ήξερε! Και εκείνη της γύρισε την πλάτη και αγριεμένη έφυγε βρίζοντας. (Προσωπικές σημειώσεις).

Αν βλέπης μέσα σου κακούς λογισμούς, λέγει ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης, τρέξε στον Πνευματικό σου να τους πης, έστω κι αν δεν συγκατατίθεσαι. Να του πης ότι "προσβάλλομαι από βλασφήμους, πονηρούς, και αισχρούς λογισμούς, τους οποίους όμως δεν δέχομαι" (Αρχ. Σωφρονίου, Ο Γέροντας Σιλουανός, Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου. ESSEX Αγγλίας 1978, σελ. 483). Αυτούς τους κακούς λογισμούς τους αντιμετωπίζουμε είτε με την περιφρόνησι είτε με το Όνομα του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Εάν κάνουμε το λάθος και πιστεύσουμε ότι γνωρίζουμε περισσότερα από τον Πνευματικό μας και παύσουμε να του λέμε ακριβώς ο,τι μας συμβαίνει η ντρεπόμεθα να του πούμε τις κακές μας σκέψεις, ακόμα και τις προσβολές που έχουμε εναντίον του, θα παραχωρήση ο Θεός αναπόφευκτα να πέση πειρασμός επάνω μας, που δεν θα μπορούμε πλέον να τον σηκώσουμε.

Ο,τι παράδοξο λοιπόν μας συμβαίνει στην προσευχή μας, θα το λέμε αμέσως στον Πνευματικό μας, γιατί ο φθόνος του διαβόλου θα μεγαλώνη κάθε μέρα. Αλλά ας μη φοβούμεθα, διότι «ζη Κύριος ο Θεός». «Θαρσείτε, μας βεβαιώνει, εγώ νενίκηκα τον κόσμον» (Ιωάν. Ιστ : 33) της αμαρτίας, της φθοράς και των δαιμόνων.

Αν ανοίξουμε το ιερό Ευαγγέλιο, μέσα σ αὐτό θα βρούμε όλους τους τρόπους, με τους οποίους μπορούμε να πολεμήσουμε και ν ἀντιμετωπίσουμε όχι έναν διάβολο, αλλά χίλιους διαβόλους. Πάντοτε βέβαια με την βοήθεια και την συμπαράστασι του Αγίου Θεού. Έρχεται η θεία Χάρις, την οποία επικαλούμεθα δια της Ευχής, συμμαχεί μαζί μας, και κάνουμε τον αγώνα μας κατά του διαβόλου, με τα μέσα που έχει ορίσει και ορίζει η Εκκλησία μας.

• Άλλωστε, με μόνη την προσταγή του Ιησού: «σιώπα, πεφίμωσο» (Μαρκ. Δ : 39) στο γνωστό θαύμα, «εγένετο γαλήνη μεγάλη» στην τρικυμιώδη εκείνη θάλασσα. Το ίδιο λοιπόν θα γίνη και μέσα μας, όταν η «θάλασσα» αγριεύη και βλέπουμε θυμό, οργή, κακία, μίσος και πονηρία. Τότε καλούμε το παντοδύναμο Όνομα του Χριστού και με την προσταγή Του «σιώπα πεφίμωσο» εκδιώκονται τα πάντα και οι

λογισμοί κατακαίγονται και δημιουργείται βασιλεία χαράς, ειρήνης, ησυχίας και γαλήνης μέσα στην καρδιά. Αυτό ονομάζεται από τους Νηπτικούς Πατέρες “Καρδιακή ησυχία”, όπου σ αὐτήν βασιλεύει η προσευχή του Ονόματος του Κυρίου μας Ιησού Χριστού χωρίς διακοπές από τις διάφορες προσβολές αγαθών και πονηρών λογισμών, ακόμη και των απλών μετεωρισμών, και χωρίς φανταστικές περιπλανήσεις του νου στον κόσμο των αισθήσεων και των επιθυμιών.

• Στον πειρασμό, λοιπόν, ταπείνωσι,

• στην θλίψι ταπείνωσι,στην φιλανθρωπία, στην ελεημοσύνη και στο έργο της κάθε αρετής ταπείνωσι,

• στον αγώνα και στους πόνους ταπείνωσι,

• στη χαρά ταπείνωσι,

αλλά και στην προσευχή ταπείνωσι.

Άρα: ναι, στο «αδιαλείπτως προσεύχεσθε» (Α Θεσ. Ε : 17), αλλά με ταπεινό φρόνημα. Και σε κάθε προσβολή του δαίμονος, να είμαστε σε ετοιμότητα και να απαντάμε με την Ευχούλα «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με» με το όπλο στο χέρι το κομποσχοίνι.

Τω Θεώ πρέπει δόξα τώρα και πάντοτε και

στους αιώνες των αιώνων.

Αμήν!

Από το βιβλίο: ” Η «Ευχή μέσα στον κόσμο ”

Πρωτ. Στεφάνου Κ. Αναγνωστόπουλου

Εκδ. Γ. Γκέλμπεσης

Πηγή: hristospanagia3.blogspot.gr